(המשך מעמוד 27)

משה התיישב על המיטה, רועד כולו. אני ניקיתי בינתיים את כל הטינופת ואספתי את הכלים השבורים.

התיישבתי לידו ושאלתי אותו מה קרה ומאיפה הוא הגיע פיתאום לאחר חצי שנה.

מרק עוף עם איטריות

ד שלמנו והוא נשאר בבית. לא אמרתי לו שאני יודעת על הטיול שלו לחו"ל עם האלמנה מחולון.

לאחר כמה שבועות סידרתי מיזוג־דות וגיליתי באחת המיזוגדות תמונה של משה עם אשה. שאלתי אותו מי זאת האשה שבתמונה. אז סיפר לי כי לאחר שעזב את הבית באופן פיתאומי, יצא בערב לרקוד במועדון אור באפי־לה ברחוב דיזנגוף, מקום מיפגש לגרושים וגרושות, ושם פגש את אותה אשה, נורית סידון, בעלת המיכבסה, וכבר באותו ערב הציע לה לנסוע איתו לטיול לגרמניה. היא הסכימה והם נסעו למחרת. פשוט ככה.

משה הסביר לי שזה היה מיקרה חד־פעמי ואמר כי הקשרים בינו לבין נורית סידון הסתיימו.

למחרת נסענו, משה ואני, במכונית שלו. פיתאום החליף כיוון ונסע לחולון. ברחוב קראוזה נעצר ליד המיכבסה, לקח מהאוטו חבילת סמר־טוטים. שכללו סדינים, מגבות ומפת־שולחן.

הוא אמר לי שהדברים שייכים לנורית, זרק את החבילה במיכבסה וייצא. נשארתי באוטו. אפילו לא ראיתי אותה. וכך חשבתי אז שהסיפור ביניהם נגמר.

עכשיו אני יודעת שהם המשיכו להיפגש, אבל רק בשעות היום. בבוקר היה משה לוקח אותי לעבודה בבית־המשפט ובשעה 2 בא תמיד לקחת אותי הביתה ונשארנו בית.

לפי ההתנהגות שלו הבנתי שהוא לא בוגד בי. הוא גם היה מאוד פעיל מבחינה מינית, ואחרי הכל הוא בן 60 — אז כמה כוח יכול להיות לו?

לא חשדתי במשה והאמנתי בו אמר־נה שלמה. הוא הקדיש לי תשומת־לב כל הזמן.

מה שכן הפריע לי, היתה הקמצנות שלו: כשהלבנו לקניות בסופרמרקט, למשל, אני הייתי מכניסה דברים לעגלה והוא היה מוציא אותם. הוא אמר שלא צריך כל־כך הרבה דברים, כי הוא אוכל בסך הכל מרק־עוף עם איטריות. כל יום, במשך שנים, הוא לא החליף את התפריט.

בדצמבר 1985 היתה לנו תוכנית לנסוע יחד לפאריס וללונדון למשך שבועיים. קנינו כרטיסים והכל היה מוכן. שבוע לפני הנסיעה חזרתי מהעבודה וראיתי שנעלמו הרבה דברים מהבית. כשמשה חזר ב־7 בערב שאלתי אותו איפה הדברים, ואז התפרץ וצעק כמו משוגע. הוא רחף אותי למיטבח וחנק אותי. צעקתי „געוואלד! מה אתה רוצה?" אז אמר שהוא יהרוג אותי שעה לפני שהוא ימות, ואמר שהוא לא הורג אותי עכשיו רק בגלל זה שאני מטפלת באבי החולה. הוא המשיך לעמוד כמו רוצח במיטבח עד שנרגע לבד.

הצעתי לו בטובות לפנות לטיפול פסיכיאטרי.

אחרי איזו שעה ארז מיזוודה ונעלם מהבית.

לאחר כמה ימים שלא שמעתי ממנו טילפנתי למשרד־הנסיעות ושאלתי אם הוא הקדים את הנסיעה. ושם נודע לי כי משה טס לפאריס לשמונה ימים.

הטרדות טלפוניות

ב יום שמשה אמור היה לחזור מפאריס חיכיתי כל היום בבית. הוא לא הגיע. למחרת לא הלכתי לעבודה, ובשעה 11 לפני־הצהריים הוא הגיע. כשראה אותי, לא נכנס הביתה וברח.

בדרכו החוצה צעק: „העורך־דין שלי יטפל בך!"

שוב הבנתי שיש לו התקפה ורצתי להחליף מנעול. למחרת טילפן אליי לעבודה ושאל מתי אהיה בבית, כי עליו להוציא כמה ספרים מהדירה. אמרתי לו שאחרי העבודה אני הולכת לטפל בהוריי החולים.

כשחזרתי הביתה, לא יכולתי להי־כנס. הסתבר שמשה פרץ את הדלת, החליף מנעול והוציא את חצי תכולת הבית. הוא לקח מיטה, מיזרון, מכשיר־טלוויזיה, רדיו וכיסאות. הוא לא שכח לקחת גם כמה סמרטוטי־ריצפה ומטאטא.

צילצלתי למישטרה, כי חשבתי שאולי היה אצלי גנב. המישטרה הגי־עה ואמרו לי שזה רק מישהו שאני מכירה עשה את הכל.

הזמנתי מכבי־אש והם פרצו את הדלת, כדי שאוכל להיכנס הביתה. שוב החלפתי מנעול.

למחרת ארב לי משה אצל שכנה, ובשהגעתי, שוב ניסה להתנפל עליי. הבן של השכנה תפס אותו וקיבל ממנו בעיטה, וגם אמו. השכנה, קיבלה ממנו מכה.

טילפנתי למישטרה ולקחו את שנינו למישטרה והחתימו אותו שם שלא יתקוף אותי יותר.

שוב לא שמעתי ממנו שבוע ימים, ואז התחילו הטרדות טלפוניות.

בשיחות הוא קרא לי „זונה מסופלסת" ועוד כל מיני מילים כאלה. לפעמים, בשיחות, היה אומר שהוא רוצה לחזור הביתה. אני לא עניתי לו. רק שמעתי מה שהוא מדבר.

הורעתי למישטרה על ההטרדות. אך הם לא הצליחו לאתר אותו במשך שלושה חודשים.

באחד הערבים יצאתי עם ידידים לרקוד במלון פלאזה. להפתעתי ראי־תי שם את משה, בעלי, רוקד עם אשה. הסתלקתי משם.

למחרת התחלתי להתעניין והש־כנים של נורית סידון בחולון סיפרו לי כי האוטו של בעלי חונה שם שוב. עכשיו יש לו מכונית ווולו מודל 86.

החלטתי לקחת את העניינים בידיים ולעשות סוף לכל הענייני האלה.

נהג־מונית ג'נטלמן

עם הקשרים שלי בירדתי ונודע לי שהוא במלון מוריה. בים־המלח. ביום שישי טלפנתי למלון לוודא אם אכן הוא שם, ואמרו לי שהוא בחדר־האוכל.

ביקשתי אותו לטלפון והוא הגיע ואמר לי שהוא כבר עזוב את המלון ונוסע לאילת ומשם לחיפה.

לא האמנתי וטילפנתי שוב בשבת בבוקר. הוא עוד היה במלון. ירדתי לרחוב בגיבעתיים ותפסתי מונית ספיישל. נסעתי לים־המלח למלון מוריה. בדרך סיפרתי לנהג את הצרות שיש לי עם בעלי וביקשתי ממנו להיכנס איתי למלון. הייתי עצבנית וערעדתי בכל הגוף. כדורי־הווליום שלקחתי לא עזרו בכלל.

שאלתי בקבלה, במלון מוריה. איפה נמצא משה בהיר, ואמרו שהוא בחדר 520.

עליתי עם הנהג. הדלת לא היתה נעולה.

פתחתי וראיתי את בעלי משה עם נורית במיטה. הם נבהלו והיא קפצה מהמיטה ועטפה את עצמה במגבת. נתתי לה כמה מכות כמו שצריך והיא צעקה ושרטה אותי. אחר־כך רצה לאמבטיה והסתגרה שם.

משה ישב רועד במיטה, השולחן היה ערוך עם כל מיני מעדנים — אגוזים, שוקולד ופירות. זה הרגיז אותי נורא. בבית הוא לא קונה כלום ואוכל רק מרק־עוף עם איטריות, ופיתאום אני רואה שולחן כזה!

בינתיים התאספו אורחים מהמלון, ששמעו את הצעקות. והיתה שם מהו־מה. כולם ניסו להרגיע אותו.

אני חטפתי את המפתחות של הוולוו מהשולחן ואמרתי למשה שמצידי הוא יכול להגיע לתל־אביב ברגל.

הנהג התנהג כמו ג'נטלמן. הוא לקח אותי לקרובים שלו בקריית־מלאכי ושם עשו לי תה והרגיעו אותי.

לא חזרתי הביתה, לגיבעתיים, וישנ־תי אצל חברות כמה ימים. כשחזרתי הביתה שוב התחילו הטלפונים בלילות. קיבלתי גם טלפונים שאיימו עליי. אחד מהם הזדהה כבן של האלמנה, שהוא קצין בצבא, ואמר שאוי ואבוי אם אתקרב לאמו. התלוננתי במישטרה, ולפני כמה ימים טילפנה אלי האלמנה ושאלה למה אני שולחת לה את המישטרה הביתה. היא אמרה לי שאני יכולה להחזיק את משה בבית והיא לא רוצה אותו, כי הוא לא שווה במיטה ואין לה ממנו כלום.

אני לא יודעת מה לעשות, אני בסך הכל רוצה לחיות חיים שקטים. הייתי רוצה שמשה יחזור הביתה ויהיה בסדר.

רציתי לפתוח תיק בבית־המישפט המחוזי, אבל אני יודעת שאף שופט לא יהיה מוכן לדון במיקרה שלי, אני הרי מכירה את כל השופטים ונמצאת איתם בקשר יום־יומי בעבודה, וכל שופט שהתיק הזה יגיע אליו יפסול את עצמו מלטפל בתיק היות ומכירים אותו, ואז יעבירו את התיק לבית־המישפט בחי־פה או בבאר־שבע, או מי יודע לאיפה.

לכן פניתי לבית־הדין הרבני באמ־צעות עורך־הדין אהרון יזדי וביקשתי להוציא צו־מניעה נגד בעלי, שלא יתרועע עם נורית סידון.

הוצאת עוד צו־מניעה שבעלי לא יוכל להיכנס הביתה.

הדיינים בבית־הדין הרבני הבינו שהמצב שלי חמור, ונקבע תאריך קרוב לשמיעת הטענות שלי.

אני מקווה שהכל יסתדר וכי בעלי משה ייצא מהשיגעון שאליו נכנס ויחזור הביתה.

עד כאן.

בינתיים, עד שהכל יסתדר, יושבת ציפורה בחדרה בבית־המישפט ומס־פרת לכל מי שמעוניין לשמוע את הצרות העוברות עליה.

את בעלה משה אינה מצליחה לאתר ואת כתובתו אינה יודעת. ההטרדות הטלפוניות בלילה נמשכות, וגם המישטרה לא הצליחה למצוא את משה בהיר, המסתתר במקום בלתי־ידוע.

ציפורה בהיר בטיול
רוקדת, שמחה ומנגנת

ג'וני ווקר הוויסקי הסקוטי
הולך חזק מאז 1820

Johnnie Walker

יבואן בלעדי: החברה הסקוטית למסחר בע"מ. מח' השיווק: סוף רח' דיזנגוף, מגדשי התערוכה הישנים תל־אביב טל: 03-462414/5 03-460411